

И тази направи — обиди забрави
(Ако душа ти крий такива), остави
И разпри на страна. На делото душата
Си ти, и пакъ ти — той на него е крилата!
Нито безъ тебе той, нито безъ него ти.
Орелтъ въ небеса кой знай ще ли лети,
Ако крилата му душата не засили:
Крилата може салъ духъ силенъ да окрили!
Единъ безъ други вий не можете, — безъ вазъ
71° Не може делото! Почекай, до ще часъ
За разправин . . . Тукъ безъ него се неможе:
И ако той отъ назъ се махне, недай Боже,
Тогазъ я зарежи — тя беше . . . Няма кой
Да го замести. Знамъ, и ази знамъ, че той
Понякога съвсемъ презъ прѣсотото я кара,
И прекалява го; но иматъ сляна вяра
Въвъ него всички, — а това е то, това
Коего липсува на всинца ни. Съ слова,
Ний убеждаваме, разправяме, кроиме, —
72° А реже само той. Съ едничкото си име,
Ний що не можемъ съ дни да сторимъ, той за часъ
Извършва. Ето на въвъ Мечка: ти и азъ
И други нали се напъвахме? — Мърцина!
И убеждавахме, и псувахме: година
Се мина, неможе все пакъ да залови
Тамъ коренъ делото . . . Той само се яви
И — беше! Предъ Василъ въ четвъртъка се тамо
Изтърсихме . . . Къде съ осуквания! Само
Една-две думи — на, готово на тава!
73° Въвъ черква вечеръта се сбраха до глава